

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Ivstitia Et, Ivs. Sex Libris totidem Tractatus appono, nempe de rerum
Dominio, de Restitutione, de Contractibus Gratuitis, de Contractibus
Onerosis, de Contractibus Fortunæ, de Contractibus Adminicularis, de
Quasi-Contractibus, & nonnullis Innominatis

Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663

Cap. 5. Circa præcepti huius essentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80681](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80681)

SECTIO SECVNDA.

De Præcepto annuæ Confessionis, Dubia.

CAPVT V.

Circa præcepti huius essentiam.

QVÆSTIO INCIDENS.

Vtrum annuæ Confessionis præceptum sub lethali piaculo obliget?

22
Non obligat sub lethali.

SUB culpa lethali videbitur non obligare. Quia Ecclesia solummodo tulit de Sacra Communione in Paschate præceptum: de Confessione verò tantum consilium, & exhortationem. Sic Duran. in 4. dist. 17. q. 14. Turrecr. de penit. difficult. 1. §. Denique, numer. 4.

23
Sub lethali obligat.

Obligat sub culpa lethali. Quia expresse in Tridentino sess. 14. c. 5. & can. 8. dicitur esse in Ecclesia de Confessione annua præceptum. Ita Medi. C. de Confess. q. 4. & 18. Henric. lib. 1. c. 4. n. 1. litt. A. male citans pro contraria sententia Medinam. Suar. de pen. d. 36. sect. 1. nu. 4. citans Paludanum, vtrumque Sorum, Canum, Caietanum, & Gabrielem. Coninch. d. 5. n. 47. & 48. Fagundez præc. 2. l. 1. cap. 3. n. 2. alios afferens. Valq. q. 90. a. i. d. 4. n. 18. Lugo d. 15. n. 89. & omnes.

24
Hoc de Fide.

Miror Durandum, & Turrecrematam doctissimos asseruisse de consilio, non de præcepto esse annuam Confessionem, cum Concilia tam aperte loquantur. Audi Lateranense sub Innocentio III. Omnis viriſque ſexus fidelis, poſtquam ad annos diſcretionis peruenerit, omnia ſua peccata ſaltem ſemel in anno confeſſetur. Quod autem non ſit conſilium, ſed præceptum, patet aperte. Nihil enim eſt magis commune, ac vulgare inter fideles, quam eſſe quinque Eccleſiæ præcepta, ex quibus vnum eſt Confessionis. De Fide igitur eſt, latum eſſe ab Eccleſiâ annuæ Confessionis præceptum obligans ſub lethali. Vnde Dubium diſſoluitur, nec enim poteſt prima ſententia deſenſari.

DVBIUM I.

An præceptum hoc obliget per ſe, ad Confessionem?

25
Non obligat per ſe.

Non obligat per ſe, ſed per acciſens. Quia cum Eccleſiâ imperat ſuſcipi à fidelibus

Eucharistiā in Paſchate, ideo vult Confessionem præcedere. Sic D. Antonin. 3. p. tit. 14. cap. 19. §. 3.

Per ſe obligat, & ex vi proprii præcepti diſtincti à præcepto Communionis. Quia id Per ſe obij. conſtat aperte ex cap. Omnis viriſque ſexus, & gat. ex Tride. ſeſſ. 14. c. 5. & can. 8. Ita Petr. de Ledef. ſum. c. 8. poſt 5. concl. Molſel. tr. 7. c. 9. n. 13. Suar. tom. 4. d. 36. ſect. 1. num. 4. Reginald. lib. 6. numer. 34. Diana part. 8. traſſ. 1. reſoluit. 14. & alij communiter.

Certiſſimum hoc, nec contrarium vlla probabilitate niritur. Duo quidem præcepta Confessionis ſcilicet, & Communionis annuæ per ſimul. ſe obligantia tulit Eccleſiâ, vnde qui Confessionem, & Communionem omitteret, duo crimina perpetraret.

QVÆSTIO INCIDENS.

Vtrum præceptum hoc quoad ſubſtantiam, & quoad tempus ſit purè humanum?

SSE videtur purè humanum. Quia confesſio fuit à Chriſto inſtituta, non tamen præcepta: num. ergo quoad ſubſtantiam, & quoad tempus eſt purè humanum.

Sic D. Bonau. in 4. diſt. 17. dub. 1. Hugo. Victor. lib. 2. de Sacram. p. 14. c. 1. & alij apud Becan. de pen. c. 36. q. 1. Adrian. in 4. qu. 1. §. Pro huius deſiſ. & id eſſe probabile innuit Petr. de Ledef. cap. 8. concl. 3.

Purè humanum non eſt, ſed diuinum quoad ſubſtantiam, quoad determinationem vero temporis Eccleſiaſticum. Quia ſic manifeſte edocet Trident. ſeſſ. 14. c. 5. dicens, Eccleſiam tantum ſtatuiſſe, vt diuinum Confessionis præceptum ſingulis annis impleteretur. Ita Suar. ro. 4. d. 36. ſect. 1. n. 5. Valq. q. 90. a. i. d. 4. n. 21. Fagundez præc. 2. l. 1. c. 3. n. 2. Villalob. Archang. P. Ledefm Becan. & alij, quos reſert, ac ſequitur Leand. p. 1. tr. 5. d. 3. q. 24.

Certiſſimum eſt, hoc præceptum quoad ſubſtantiam eſſe diuinum, & ſolum quoad determinationem temporis pro annis ſingulis eſſe Eccleſiaſticum. Nam Chriſtus Dominus Sacramentum Confessionis inſtituens cum dixit Ioan. 20. Quorum remiſeritis peccata, remittuntur eis, præcepit plane peccata fore confesſione aperienda, vt remitterentur. Nec contrarium poteſt villo modo deſendi.

DVBIUM

Sectio II. Dubia, De Præcepto I. 41

DVBIVM II.

An præceptum hoc confitendi semel in anno supponat debere nos confiteri statim post commissum lethale peccatum, si est periculum grauis obliuionis?

³¹ *Supponit id* **S**upponit quidem. Quia cum præcipiatur, hand id præstare poterimus si Confessionem differamus. Vnde supponit Ecclesia dum præcipit semel nos in anno confiteri periculum obliuionis non esse futurum. Sic Marfil. in 4. q. 11. Maior. dist. 17. q. 2. Adrian. q. 5. de Confess. Nauar. ad cap. Placuit, de penit. dist. 6. nu. 159. Medi. C. de penit. tr. 2. q. 14. §. 2. Moyses. tr. 7. c. 10. nu. 18.

³² *Non supponit* Non supponit. Quia nulla lege obligatur peccatum mox confiteri, & sine lege non est asserenda obligatio. Nec præceptum Ecclesiasticum supponere potest quod præceptum diuinum Confessionis non imperat. Ita Nauar. meliori consilio in sum. c. 21. n. 35. Valent. p. 4. d. 9. punct. 4. Luis. Turrian. de penit. q. 6. 2. d. 19. diff. 2. Henric. l. c. 4. n. 8. citans Durandum, Canum, P. de Soto, Victoriam, Syluestrum, & Tabienam, Card. de Lugo de penit. d. 15. n. 41. & alij.

³³ *Hoc longe probabilius* Hoc longe probabilius. Nam Concil. Florentinum, & Tridentinum tantum obligant ad confitenda peccata, quorum meminerimus. Et quidem in anni decursu totius nonnulli ita solent delinquere, ut veri numeri in Quadragesima, si vique ad id tempus confessionem distulere, non meminerint. Vtile quidem erit mox post patratum crimen fateri, sed non necessarium, quia id nec diuinum præceptum imperat, nec supponit Ecclesiasticum. Didici ex Lugo.

CAPVT VI.

Circa eos, qui hoc præceptum tenentur obseruare.

DVBIVM III.

An Summus Praesul obligetur Confessionis annuae præcepto?

³⁴ *Non obligatur sub mortali* **N**on obligatur nisi ex congruitate, vel saltem sub veniali solum. Quia lex Concilij non potest obligare Pontificem, cum hic sit illo superior. Sic Ludouic. de San. Iuan. q. 5. de Confess. art. 6. dub. 2. Richard. dist. 17. art. 2. quest. 4. ad 5. Scot. qu. 1. art. 1. Nauar. de penit. dist. 5. §. 2. nu. mer. 32.

³⁵ *Obligatur sub mortali* Obligatur sub mortali. Quia licet Princeps Eccles. & Mend. Theol. Moral. Tom. VI. P. II.

non obligetur legibus quoad vim coactiuam; *Obligatur quoad vim tamen directiuam obligatur, quatenus non debet se absque rationabili causa ab obligatione, quam ipse reliquo corpori imponit eximere.* Ita Azor. 1. l. 5. c. 11. Suar. hic, d. 36. sect. 2. n. 5. Valq. q. 90. a. 1. dub. 5. nu. 12. & alij apud ipsos.

³⁶ *Hinc adherens sententia, obuius* Equidem sententia huic vetiori plane adherens, existimo eius fundamentum non videri satis firmum ad inducendam saltem mortalem obligationem. Nam licet supremus Princeps, iuxta probabilior sententiam, nequeat absque rationabili causa secum in propria sua lege dispensare: hoc tamen peccatum dispensationis absque causa sufficienti à multis solum esse veniale reputatur. (Sanch. l. 8. de marrim. d. 18. nu. 7. Palao tom. 1. tract. 3. d. 6. punct. 8. §. 1. nu. 5.) quando non adest scandalum, vel notabile aliorum danum. (Scio Sanchium lib. 5. consil. cap. 1. dub. 5. hanc sententiam reuocasse.) Si ergo potest absque graui piaculo Pontifex cum aliquo sua in lege dispensare; cur absque graui culpa secum dispensare non posset? Quod si potest dispensare, iam obligatio tota illius legis respectu Pontificis erit solum sub veniali, cum possit quoties voluerit, dispensare secum, & sibi obligationem sub mortali auferre. Aliter ergo operæ pretium est hanc communem doctrinam probare. Licet sit formaliter præceptum Ecclesiasticum, est tamen fundamentaliter, ac remore diuinum, quatenus Christus præcipiens confessionem, videtur etiam præcipisse Ecclesiae, ut determinaret lege aliqua Ecclesiastica tempus. Quare Pontifex tenetur hanc determinationem facere pro omnibus, nec potest licite eam tollere; atque adeo si non confiteretur, peccaret.

Quia vel hoc faceret non ablata villo modo Ecclesiastica lege Confessionis: ut tunc peccaret contra legem determinantem tempus Confessionis à Christo Domino præceptæ, & per consequens contra legem Christi obligantem iam posita temporis determinatione; Vel tolleretur prius legem Ecclesiasticam, seu determinationem temporis quoad se, abrogando illam partialiter: & tunc peccaret contra legem Christi, quia debet omnibus fidelibus determinare tempus, quo præceptum Christi debeant implere. Cæterum negari non potest probabile esse, quod si hanc legem Ecclesiasticam quoad se non omnino tolleretur, sed alteraret quoad tempus, volendo quod determinatio temporis quoad se esset pro hac vice annus cum dimidio; grauius non delinqueret. Quia iam relinqueret aliquam temporis determinationem etiam pro se: & aliunde non videtur grauis culpa se in omnibus cum suis subditis non conformare. Mecum Card. de Lugo de penit. d. 15. n. 143. Filliuc. tom. 2. tractat. 21. nu. 426. & Lessli. 2. c. 35. dub. 5. nu. 34.

DVBIVM IV.

An pueri in quacumque aetate capaces fuerint vsus rationis, sint ad præceptum Confessionis annuae obligati?

³⁷ *Certa præmissa* **E**rtum est, omnes fideles aqua Sacra dilutos sexus vtriusque postquam ad annos discretionis

D 3 nis